

Arrest

nr. 109 056 van 4 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 25 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2013 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Bij beslissing van 25 april 2013 werd de aanvraag niet in overweging genomen, onder een bijlage 13quater. Dat is de bestreden beslissing:

"Overwegende dat betrokkene op 23.08.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 12.03.2012 zowel de vluchtelingstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 06.04.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 05.07.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 03.12.2012 een tweede asielaanvraag indiende, die op 05.12.2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten werd met een negatieve beslissing van "weigering van in overwegingname" (bijlage 13quater); betrokkene op 19.04.2013 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat hij van

familie, vrienden en kennissen in Kosovo vernomen heeft dat zijn leven nog steeds in gevaar is; zijn broer en zijn vader overigens door de politie vermoord werden en betrokkene meent zelf ook vermoord te worden indien hij zou terugkeren; betrokkene deze verklaringen echter niet weet te staven met enig begin van bewijs, waardoor het ook louter beweringen blijven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan in de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aan brengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Enig middel, op grond van de klaarblijkelijke beoordelingsfout en de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 1 van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingenstatus schendt. Door het feit dat: Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag tegen mijn verzoeker gewezen heeft; Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste; Terwijl:

1. Overwegende dat de tegenpartij op deze manier haar plicht tot motivering verzuimd heeft, terwijl deze plicht door alle administratieve overheid bij elke beslissing neming gerespecteerd dient te worden; Dat de gewezen beslissing op een volledig stereotiepe manier gemotiveerd wordt; Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering van de tegenpartij eist dat zij de individuele situaties beschouwt en dat zij alle overwegingen in rechte en in feite die haar beslissing ten gronde liggen uitlegt; Dat het toch vanzelfsprekend was dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt; Dat er in ieder geval beschouwd dient te worden dat de tegenpartij in casu de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schond; Dat de bestreden beslissing inderdaad geen rekening houdt met de situatie in feite van de verzoeker ;

2. Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève wat volgt voorziet: (...). Dat men bij het lezen van deze definitie een objectief element kan afleiden, hetzij het verblijven buiten zijn/haar land van herkomst en twee subjectieve elementen, hetzij de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren; Dat deze vervolging inderdaad ernstig dient te zijn, dat wil zeggen dat het een werkelijk risico betreft het leven of de vrijheid te verliezen; Dat het bovendien aangenomen wordt dat die vervolgingen niet noodzakelijk gebeurd moeten zijn; dat die in de toekomst kunnen gebeuren voor zoverre die precies op een als redelijk beschouwde angst gegrond zijn. Dat een redelijke mogelijkheid voldoende is; Dat, wat de dader van de vervolging betreft, die niet noodzakelijk een officiële autoriteit van het land waarvan sprake dient te betreffen, maar men kan ook spreken van door al dan niet georganiseerde particulieren uitgevoerde vervolgingen als die door de openbare autoriteiten getolereerd worden of zelfs als de autoriteit de veiligheid van haar burgers niet kan verzekeren; Dat, wat de redenen van de vervolging betreft, die betreffen niet alleen de politieke overtuigingen in de beperkte zin van het woord, hetzij de laatste vermeld reden van de definitie maar die kunnen ook het ras, de godsdienst of de nationaliteit zijn; Dat een bredere notie die als veiligheidsnet kan dienen voor de gevallen die niet in het kader van de andere noties vallen, wordt het geval van het behoren tot een bepaalde sociale groep door de Conventie van Genève ook voorzien; Dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) de sociale groep als volgt omschrijft: (...). Overwegende dat in casu uit het verhoor zelf van de verzoeker blijkt dat hij aan alle voorwaarden voldoet om zich de vluchtelingenstatus te laten erkennen; Dat de tegenpartij nochtans meent dat de vrees die door de verzoeker opgeroepen wordt niet van aard is om tot het bestaan te concluderen van een gegronde vrees van vervolging in de zin van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 noch van een werkelijk risico om ernstige schade te lijden zoals die hierboven omschreven wordt; Dat de tegenpartij de situatie die nu in Kosovo heerst zeer goed kent; Dat vervolgingen en de vrees voor onmenselijke behandelingen die door de verzoeker opgeroepen worden, volledig in het kader van toepassing van de Vluchtelingenconventie van d.d. 1951 passen; Dat

de verklaring van de verzoeker alleen blijkt dat de aanvrager binnen de werkingssfeer van het Verdrag van Genève van 1951 zijn ; Dat de tegenpartij dus een klaarblijkelijke beoordelingsfout gepleegd heeft door de verzoeker in de inoverwegingname van haar asielaanvraag ; Dat het ook benadrukt dient te worden dat de afwezigheid van bewijs niet ambtshalve de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling met zich meebrengt als het asielverhaal waarschijnlijk blijkt, gezien dit coherent is en geen grote tegenstrijdigheden vertoont; Dat de Raad Van State zich trouwens in deze zin uitspreekt: "Tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verhalen van een asielzoeker kunnen de Commissaris-Generaal laten menen dat de aanvraag duidelijk ongegrond is voor zoverre die tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de essentiële elementen van het verhaal van de asielzoeker ontegensprekelijk aantasten." (vrij vertaald van R.D.E. nr 95, biz 552 en volgende); Dat er dus aan het verhaal van de verzoeker geloofwaardigheid gehecht dient te worden;"

2.2. Artikel 1 van de Vluchtelingenconventie heeft geen directe werking in de Belgische rechtsorde (R.v.St., 14 februari 2005, nr. 140.572). Derhalve kan deze bepaling niet dienstig worden opgeworpen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet moet een tweede of volgende asielaanvraag steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen", alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie "of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico of ernstige schade" zoals bepaald in artikel 48/4.

Verzoeker beperkt zich tot een vaag theoretisch betoog waarbij hij stelt dat de situatie in Kosovo aan de verwerende partij bekend is, maar formuleert op geen enkele concrete wijze waarin volgens hem te tekortkomingen van het bestuur bij de motivering van de bestreden beslissing liggen. Hij past de door hem geciteerde wetgeving, rechtsleer en rechtspraak op geen enkele wijze toe op zijn concrete situatie

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er wordt ingegaan op de verklaringen die verzoeker bij zijn derde aanvraag heeft afgelegd. De gemachtigde besluit dat verzoeker "deze verklaringen echter niet weet te staven met enig begin van bewijs, waardoor het ook louter beweringen blijven." Verzoeker betwist dit motief niet. Dit determinerende motief volstaat om in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de aanvraag niet in overweging te nemen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC